

1

Eerder die dag had de zon geschenen en was het gezin naar buiten gegaan om te spelen.

Als je naar het gezin keek, zou je in eerste instantie waarschijnlijk niets vreemds opvallen.

Waarschijnlijk zou je glimlachen als je besepte dat de kinderen een tweeling waren en dat ze als twee druppels water op hun ouders leken; de jongen met het warrige blonde haar en de brede glimlach was het evenbeeld van zijn vader, het voorzichtigere meisje had sproeten en het rossige haar en de lichte huid van haar moeder.

Als je beter keek, zou je ook iets om het gezin heen zien fladderen en denken dat er iets mis was met je ogen, want wat deed een papegaaiduiker daar in vredesnaam?

Avery en Daisy waren op hun gebruikelijke luidruchtige manier de trap van de vuurtoren af komen rennen.

De eerste twee jaar van hun leven had het traphekje potdicht gezeten, waardoor de twee kinderen in feite veroordeeld waren tot de zonnige keuken op de begane grond. Hun moeder, Polly Miller, meisjesnaam Waterford, was namelijk doodsbang dat de twee van de wenteltrappen zouden kukelen en hun nek zouden breken. Hoe geweldig ze de vuurtoren ook vonden, nu ze kinderen hadden was het een nog idioter idee om erin te wonen dan eerst.

Toen de tweeling zo'n achttien maanden was had Polly haar hoop om hen te beschermen echter in één klap zien verdwijnen. Zodra ze twee seconden niet oplette had Avery de grendel omhooggehouden zodat Daisy het traphekje kon opendoen. Neil (de papegaaiduiker) had op het hekje gestaan alsof het zijn idee was. Toen Polly hen betrapte was hij in elk geval schuldig naar

boven gefladderd. De dagen van het traphekje waren geteld. Ze herinnerde het zich als de dag van gisteren.

‘Goed,’ had ze voor de miljoenste keer geduldig gezegd toen ze hen op de ingezakte versleten bank op haar schoot trok. Avery’s blonde koppie leek zo op dat van Huckle, en dat van Daisy zo op het hare. ‘We gaan niet de trap op.’

‘Tjap op,’ herhaalde Avery. Daisy knikte. ‘Tjap op... nee?’

Toen was Huckle binnengekomen voor de lunch. De tweeling had zich op de vloer laten zakken en was over de stenen vloer naar hem toe gerend. ‘Papa!’ riepen ze.

Hij grijnsde. ‘Ben je ze weer aan het leren dat er niets spannenders bestaat dan de trap op gaan?’

‘Ze hebben het traphekje geopend. Samen.’

Huckle tilde de kleintjes op en nam er een op elke arm. ‘O, jullie zijn geniaal,’ zei hij. De twee giechelden en hij trok ze dicht tegen zich aan.

‘Dat is helemaal niet geniaal,’ zei Polly. ‘Als ze omhoog gaan klauteren vallen er onherroepelijk doden.’

‘Ik dacht dat we er daarom twee hadden,’ zei Huckle, en hij liep naar het gasfornuis.

Nu, vier jaar later, waren Daisy en Avery inderdaad allebei meermaals van de trap gevallen, schijnbaar zonder verwondingen. Hun bende, die nog altijd dezelfde samenstelling had – jongen, meisje, papegaaiduiker – gaf het begrip ‘kattenkwaad uithalen’ voortdurend nieuwe betekenis.

‘Ik had verwacht dat Neil jaloers op de baby’s zou zijn,’ zei Polly terwijl zij en Huckle in het verrukkelijke warme lentezonnetje zaten en keken hoe de drie swingball probeerden te spelen – Neil zweefde in de lucht en vloog omhoog als de bal zijn kant op kwam.

Hun tuin liep helemaal tot aan de rotsen en normaal gesproken was het te winderig om er te zitten, maar er was een laag muurtje dat de wind tegenhield. Als je daar vlak achter in het gras ging liggen en de zon op je gezicht voelde was alles heel

even warm en fijn. Helaas blokkeerde het muurtje ook Polly's zicht op de tweeling, dus elke paar minuten moest ze als een stokstaartje omhoogschieten en zich schrap zetten tegen de wind.

'Neil was ongelofelijk jaloers op de baby's!' zei Huckle. Hij was verbaasd dat ze dat was vergeten. 'Jij lag in een borstvoedingscoma. Er had een atoombom kunnen afgaan zonder dat je daar iets van had gemerkt, tenzij er bij de ontploffing stof op de baby's was beland. Wat denk je dat al die krassen op de wiegjes zijn?'

'Ik dacht dat dat versiersels waren.'

'Snavelkrassen!'

'Mijn hemel. Stoute vogel.'

'Hij is een vreselijke vogel,' zei Huckle gelaten. 'Je zou bijna denken dat wilde zeevogels geen huisdieren zijn.'

'Dat zijn ze ook niet,' beaamde Polly. 'Ik ben zijn huisdier.'

Toen Polly jaren geleden in haar eentje naar Mount Polbearne was verhuisd, gespannen nadat haar bedrijf en haar verloving kort na elkaar in duigen waren gevallen, was er op een avond een papegaaiduiker door het glas in de winkel deur van de bakkerij gevlogen. Ze had zijn gebroken vleugel verpleegd en hem daarna geprobeerd los te laten in het wild, maar daar had hij niets van willen weten. Neil had besloten dat je veel beter bij een bakker kon wonen dan dat je elke dag voor je vis in de koude zee moest duiken. Daar was Huckle het eigenlijk wel mee eens.

Ze zagen Neil rond de kinderen vliegen.

'Weet je, hij zou...' begon Huckle.

'Neil kan niet oppassen!' zei Polly.

'Nee,' antwoordde Huckle. 'Maar het leek me gewoon leuk om vanavond naar Andy te gaan' – Andy was de eigenaar van de pub en een uitmuntende snackbar op het eiland – 'of misschien zelfs naar die chique tent om er een glas wijn te drinken. Zonder een stel hyperactieve monstertjes die over de grond dweilen.'

'We zouden Kerensa kunnen bellen,' stelde Polly voor. Hun rijke vrienden Kerensa en Reuben, haar echtgenoot, woonden op het vasteland.

‘Ik ben niet in de stemming voor Reuben,’ zei Huckle. ‘En... Lowin.’

De tweeling bevond zich een kilometer bij Huckle en Polly vandaan, maar kwam meteen naar hen toe dansen. ‘Gaan we naar Lowin?’

Lowin, de achtjarige zoon van Reuben en Kerensa, was de grote held van de tweeling omdat hij in een enorme Tony Stark-villa woonde en elk computerspel en elke Playmobil-set had die ooit was gemaakt. Lowin tolereerde de kinderen min of meer, zolang ze bij elk spel deden wat hij zei en net als het betaalde personeel gehoorzaamden aan al zijn grillen. Daisy en Avery waren zeer gewillige slaven en gingen maar al te graag mee in Lowins nieuwste fase. Meestal, als hij geobsedeerd was door de Avengers of door raceauto's, was dat geen probleem. Maar momenteel was Lowin geobsedeerd door slangen, en ondanks Kerensa's belofte was Polly er niet volledig van overtuigd dat Reuben geen enorme boa constrictor voor Lowin zou kopen die hij het jongetje als een sjaal om zijn nek zou laten dragen tot het beest Neil opvrat.

‘Een andere keer.’

De tweeling trok een sip gezicht. ‘Maar hij krijgt een heel grote glijbaan in de vorm van een slang! De grootste van de wereld!’

‘Dat klinkt gevaarlijk,’ zei Polly, die opstond. ‘Goed. Het zijn maar simpele broodjes met de gebraden kip van gisteren.’

‘Dat geeft niet,’ zei Huckle, die op het punt stond om op pad te gaan met zijn honing. Het was een moeilijke tijd geweest; in heel West County hadden overstromingen plaatsgevonden en veel bedrijven hadden het zwaar, maar Huckle deed wat hij kon. ‘Het is fijn om iets te eten van thuis mee te hebben. Verder moet ik het de komende twee weken doen met restaurant- en hotelmaaltijden.’

‘Zeg dat nog eens, maar dan alsof je dat erg vindt,’ zei Polly.

‘Dat vind ik ook erg!’ antwoordde Huckle. Hij pakte haar hand en zei op serieuze toon: ‘Dat weet je.’

‘Ik wou dat ik in een hotel mocht slapen.’

‘Ik ga niet naar het Ritz! Het is een Travelodge langs de A40!’

‘Dat weet ik. Maar als jij bij me bent, is elke plek het Ritz.’

Ze gaven elkaar een kus. Hij vond het vreselijk om hen te verlaten. Maar hij had geen keus. Ze hadden zo al genoeg moeite om het hoofd boven water te houden.

‘Denk aan de ramen,’ zei hij.

‘Ja, ja.’

Hun leven zou oneindig veel beter worden als ze de stokoude, rammelende enkele beglazing van de vuurtoren konden vervangen door door monumentenbeheer goedgekeurd dubbel glas. Dan zouden ze niet meer in de vrieskou naar beneden hoeven en zou het niet meer zo pijnlijk zijn om uit bed te komen.

Maar ja, het bleef een gok. Misschien zou het huis wel nooit echt warm zijn naar andermans maatstaven – naar die van Polly’s moeder, bijvoorbeeld, of die van Kerensa, of die van wie dan ook. Maar voor hen vieren – de kinderen wisten niet beter – was het perfect. Huckle had een oude tv in hun slaapkamer gezet en in de winter kropen ze ’s avonds knus met zijn vieren onder de elektrische deken en hipte Neil op het nachtkastje en keken ze met zijn allen *Vaiana*. Dan was het huis, ondanks de enkele beglazing, de gelukkigste plek die Polly zich kon voorstellen.

En nu kwam de lente eraan! En als Huckle dit jaar genoeg zou verdienen zouden ze ruiten én een nieuwe boiler kunnen kopen, dus er was weinig om over te klagen, dacht Polly. Toen ze terugliep naar de keuken hoorde ze de tweeling hun vader vrolijk opdragen een ‘tjigie’ te worden. Huckle gehoorzaamde en gromde zo woest dat Polly zich afvroeg of Avery van streek zou raken. Als dat zou gebeuren, zou Daisy zijn tranen drogen.

Ze voegde gerst en groenten toe aan de kippenbouillon die ze van het karkas van de geroosterde kip had getrokken en verheugde zich op de zomer. Dan zou Huckle thuis zijn en zouden de toeristen komen en zou iedereen gewoon gelukkig zijn. Ze kon niet wachten om de warme zon op haar gezicht te

voelen en de eindeloze winterstormen die elk weekend leken te woeden vaarwel te zeggen.

De regen had maandenlang tegen de ramen gekletterd, het huis stond vol natte regenlaarzen en de kinderen werden humeurig als ze niet vaak genoeg met hen naar buiten kon; binnen blijven en mama helpen met bakken was lang niet meer zo leuk als het was geweest. De stormen werden alsmear heviger – dat kwam door de klimaatverandering, wist Polly – en de winters werden steeds strenger.

‘Wat gaat er allemaal gebeuren als ik weg ben?’ vroeg Huckle aan Polly. Hij volgde haar de keuken in en luisterde half naar Avery, die vertelde dat Lowin de grootste slang ter wereld voor zijn verjaardag zou krijgen.

‘Niets bijzonders,’ antwoordde Polly. ‘O nee, vergeten! Reubens dak- en thuislozen komen!’

2

Op dat moment had een van Reubens dak- en thuislozen in Exeter op het vasteland geen idee dat ze binnenkort deel zou uitmaken van die groep.

Caius – ‘zoals het Engelse *keys*,’ zoals hij graag op arrogante toon tegen mensen zei als ze zijn naam voor het eerst probeerde uit te spreken, tenzij ze het toevallig in één keer goed deden, in welk geval hij zei: ‘Eigenlijk is het “kaai-us”’ – bonkte tevergeefs hard op de kamerdeur van zijn huisgenoot.

‘Marisa!’ Zijn stem kwam nauwelijks boven het kabaal uit.

In theorie wilde Caius graag een heleboel vrienden hebben die dj waren, of dat in elk geval beweerden te zijn, maar hij had de fout gemaakt hen te vragen om op zijn feestjes te komen draaien. Het was afschuwelijk; ze kibbelden over hun dure kop-telefoons en haalden hun stomme dozen door elkaar en de een speelde nog obscuurdere nummers dan de ander. Eerlijk gezegd was het een takkeherrie.

Als Caius zich had geïnteresseerd voor zijn burens, zou hij ook aan hen hebben gedacht, maar hij was zo rijk en knap dat hij zelden mensen ontmoette die hem niet mochten, dus dat vond hij zich vaak maar lastig voor te stellen.

Het appartement stond stampvol mensen die hij voor het merendeel een soort van kende. En de paar die hij niet kende waren knap en leken rijk, dus dat was ook geen probleem.

Maar hij had het kamertje nodig dat hij van zijn ouders had moeten verhuren omdat hij ‘verantwoordelijkheid moest leren nemen’ of ‘zijn zaakjes efficiënt moest regelen’ of zoiets, dat was hem niet helemaal duidelijk geworden; tijdens het gesprek had hij een vreselijke drugskater gehad en had hij zijn oordopjes in gehouden, dus hij had geen idee waarom ze dat nou eigenlijk wilden.

‘Marisa!’ riep hij opnieuw, zo hard als hij kon. Hij kromp ineen. Caius hield niet van roepen; hij sprak liever met een lijjig accent, en nog liever wuifde hij gewoon naar obers om hem dingen te brengen.

‘Marisa! Kom op, het is een feestje! Kun je niet wat hapjes voor ons maken?’

Er kwam steeds geen antwoord. Caius tuitte afkeurend zijn lippen. Ze moest hem ondertussen hebben gehoord.

Vroeger kon je lol met Marisa hebben. Al was lol eigenlijk niet het goede woord, want ze had een echte baan en ging op tijd naar bed. Maar ze had gekookt en geglimlacht en was grappig geweest en hij had het best fijn gevonden dat er iemand voor hem zorgde.

Maar toen was ze heel stil geworden en een soort van verdwenen – hij wist dat ze hem had verteld waarom, een of ander familiedrama dat hij telkens weer vergat – en was ze echt supersaai geworden.

‘Marisa! Mensen willen deze kamer gebruiken! Om hun jas neer te leggen!’

‘En om in te neuken en drugs in te gebruiken,’ zei een van de drie mensen met zwarte eyeliner op die achter hem waren verschenen. De andere twee knikten driftig.

‘Nee! Dat willen ze helemaal niet, waarschijnlijk willen ze er alleen hun jas neerleggen!’ zei Caius. Hij fronste. ‘Je weet dat we hier tequila hebben, toch? Hier is tequila en daar niet, dus ik begrijp geen snars van je.’

Nou, dan waren ze het in elk geval ergens over eens, dacht Marisa. Want zij begreep zichzelf ook niet.

3

In haar kleine kamertje – net als bij veel andere dure nieuwbouw in Exeter was hun woonkamer opzichtig en protserig, met een grote glazen wand en een balkon, maar waren de slaapkamers goedkoop afgewerkt – zat Marisa Rossi met haar knieën hoog opgetrokken tegen het hoofdeinde van haar bed. Door de kop-telefoon die ze droeg was het lawaai aan de andere kant van de deur niet meer dan een soort witte ruis.

Nog een feestje. Nog een avond waarop de rest van de wereld op stap was en plezier maakte.

Met alle anderen leek niets mis. Met alle anderen leek nóóit iets mis.

En in het grote geheel was het verliezen van een grootouder niet bepaald hartverscheurend te noemen. Zoveel mensen verliezen hun grootouders. Iedereen, eigenlijk.

En iedereen leek nog gewoon naar feestjes te kunnen. Iedereen behalve zij.

Zij leek gek genoeg alleen nog maar aan haar *nonno* Carlo te kunnen denken, haar lieve, grappige opa uit Imperia, Italië, geboren uit een oude scheepsmakersfamilie. Die traditie was pas gestopt bij haar moeder Lucia, die op zoek naar een beter leven was vertrokken naar het Verenigd Koninkrijk en daar was getrouwd met een man uit Livorno die een paar huizen verderop woonde. Marisa's vader had een hekel gehad aan de Engelse kou en de regen en was weer vertrokken, waardoor Lucia in haar eentje was achtergebleven met Marisa en haar broer Gino. Marisa probeerde dat niet persoonlijk op te vatten.

Maar haar opa had het gat dat haar vader had achtergelaten ruimschoots gevuld. Marisa koesterde dierbare herinneringen aan hun vakanties in Italië: lange dagen aan de hete, winderige stranden van Imperia, waar ze grote industrieschepen op zee

voorbij zagen varen; late, dromerige avonden in restaurants waar ze spaghetti vongole at en onder tafel in slaap viel terwijl de volwassenen tot diep in de nacht zaten te praten en te lachen; koele handen die crème in haar roodverbrande schouders wreven; ijsjes zo groot als een strandbal; de stenen onder haar voeten als ze het water in rende; de penetrante geur van de uitlaatgassen van de Vespa's die werden bestuurd door jonge mannen die in niets leken op de nette, geüniformeerde, in de stad gestationeerde *navale*; het geur, rollende ritme van Italiaanse zomers.

De vakanties, die ze in haar tienerjaren had verruild voor goedkope pakketreizen met haar Britse vrienden, met wie ze op de Balearen shotjes had gedronken en had gebruld van het lachen, leken soms net een droom; flarden van een oudere taal die ergens achter in haar brein om aandacht vroegen, een ander persoon, gelukkig en vrij, gekleed in een van de voluptueuze jurken met grote strikken die haar oma – een stugge vrouw die in niets leek op haar liefhebbende opa – zo graag voor haar kocht. Haar moeder vond de jurken afschuwelijk, maar zij vond ze geweldig.

Toen werd haar leven te druk om terug te gaan; ze ging studeren, verhuisde naar Exeter en kreeg een baan die ze in eerste instantie fantastisch vond, als ambtenaar van de burgerlijke stand. Geboortes, huwelijken, overlijdens – haar baan vroeg om een combinatie van liefde voor en interesse in mensen, uitmuntende administratieve vaardigheden en een mooi handschrift. Marisa schepte niet graag op, maar haar handschrift was haar grote trots.

Toen was Carlo overleden.

‘Dit kan iedereen overkomen,’ had Marisa’s vriendelijke maar uitgeputte huisarts gezegd toen ze vertelde dat ze slecht sliep, constant huilbuien had, het huis niet meer durfde te verlaten en niet meer met mensen durfde te praten. Haar angsten leken met de dag erger te worden en maakten haar werk steeds lastiger. ‘Iedereen reageert anders op verdriet. Ik vermoed dat je een angststoornis hebt, neigend naar agorafobie. Het lijkt me verstandig als je antidepressiva gaat slikken.’